

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף

החדר הכחול

מאת דיוויד הר עיבוד עפ"י המעגל מאת ארתור שניצלר

החדר הכחול

**מאת דיוויד הר
עיבוד עפ"י
המעגל מאת
ארתור שניצלר**

תרגום:
שמוליק לוי
בימוי:
אלון אופיר
תפאורה:
נרת קיש
תלבושות:
יוסי בן-ארי
מוסיקה:
ירמי קפלן
תאורה:
עמיר ברנר

**המשתתפים:
ליאור אשכנזי:**

נהג מונית,
סטודנט,
פוליטיקאי,
מחזאי,
מיליארדר

לינור אברג'יל:

זונה,
עוזרת בית,
אישה נשואה,
דוגמנית,
שחקנית

סדר התמונות בהצגה

זונה-נהג מונית
נהג מונית-עוזרת בית
עוזרת בית-סטודנט
סטודנט-אישה נשואה
אישה נשואה-פוליטיקאי
פוליטיקאי-דוגמנית
דוגמנית-מחזאי
מחזאי-שחקנית
שחקנית-מיליארדר
מיליארדר-זונה

החדר הכחול של הראש הכחול

החדר הכחול מבוסס בחופשיות על **המעגל**, מחזהו של ארתור שניצלר משנת 1896. reigen, כפי שנקראה היצירה במקור (תרגום מילולי: ריקוד במעגל, שבו מחליפים בני זוג לפי קצב המוזיקה), היא סידרה של סצינות המתרחשות בינה, ובהן דמויות שונות ולכאורה בלתי קשורות, מסתחררות במערבולת של מפגשים מיניים (יש להבחין: מיניים ולא רומנטיים). כדי להדגיש את הריקנות

וחוסר המשמעות של היחסים הגופניים (ומחלות המין הנצברות לאורך המסלול) נבנה המחזה המקורי כשרשרת מכאנית, מנוכרת וכמעט נטולת אנושיות של מפגשים. מחרזות של בדידות אנושית בתנועה. המחזה, כאמור, נכתב בסוף המאה התשע עשרה, אבל הצגת הבכורה הרשמית (אחרי כמה הפקות מחתרת) צוינה רק בשנת 1921, ונסגרה כמעט מיד על ידי משטרת וינה, בטענה שתכניה השערורייתיים גובלים בפורנוגרפיה ופוגעים ברגשות הציבור.

שחקני ההפקה הברלינאית שעלתה באותה שנה, נלקחו לבית המשפט והואשמו בהפרת הסדר הציבורי. גם בבריטניה השמרנית, אסר לורד צ'מברלין על העלאת המחזה. הגירסה הקולנועית של מקס אופולס, משנת 1950, שנקראה la ronde, הפיגה את תחושת הטאבו ששררה סביב המחזה, והמירה אותה בנוסטלגיה תקופתית ובאירוטיות ממותנת בלבד, נטולת עוקץ אמיתי, מרוככת, פיוטית, כמעט מתנצלת.

בשנת 1994 זכה המחזה לגירסת מחזמר אמריקאית וממותקת, שנקראה "hello again".

סר דיוויד הר, מבכירי המחזאים הפועלים כיום בבריטניה (**עולמה של אימי, גג שקוף, ויא דולורזה**), צפה בסרטו של אופולס כנער ושנים מאוחר יותר הוזמן על ידי הבמאי זוכה האוסקר סם מנדס (**אמריקן ביוטי**), ששימש כמנהל אמנותי של

תיאטרון הדונמר וורהאוס בלונדון, לייצר גרסה בימתית מודרנית למחזהו של שניצלר, בסיכובה של ניקול קידמן השמיימית. "הנושא המרכזי של שניצלר הוא הפער בין מה שאנחנו מדמיינים וזכרים, לבין מה שאנחנו חווים בפועל", הסביר הר.

היום כבר לא מתים מאהבה?

בגירסה המחודשת והמשופצת של הר, הסיפור נשאר כשהיה. שני שחקנים הנדרשים לוירטואוזיות מוחלטת, נדרשים לגלם עשר דמויות הנכנסות ויוצאות ממיטות אהבים, אך לעולם אינן מוצאות סיפוק אמיתי. העיר שבה קורה הכל אינה וינה, אלא "אחת מערי העולם הגדולות, בימינו אנו", לפי הגדרתו העמומה (במכוון) של הר. מחלות המין של המאה שעברה מתחלפות באיום קטלני בהרבה –

נגיף האיידס – שמהווה מקור לדאגה. ההלם שזומן לצופים בהפקה המקורית, מהצגת אקט מיני על הבמה, התחלף בעידן שבו כולם כבר ראו הכל, בחדוות מציצנות לשמה במערומה של כוכבת קולנוע (ניקול קידמן) ובחרמנות מתפרצת בלתי מוסתרת של כמה מבקרי תיאטרון בריטיים, כמו צ'ארלס ספנסר מה"דילי טלגרף", שכינה את ההפקה בלונדון, 1998, בבימויו של מנדס ובכיכובה של קידמן: "ויאגרה תיאטרלית". החדר הכחול או הראש הכחול?

שניצלר הקדים את זמנו והיה מהראשונים לדבר על הנושאים האלה בפרהסיה. הגירסה של הר בניה כמעין מירוף שליחים ממיטה למיטה. נערת רחוב מבקשת מנהג מונית (במקום חייל חסר לב, כמו במקור) תשלום עבור חסדיה. הוא מסרב, בטענה שביזבז את כל כספו על ארוחת סושי (מסמלי ההשתלטות של המערב על תרבות המזרח), אך הסקס מתבצע גם כך. בתמונה הבאה משדל הנהג צעירה אחרת, במהלך מסיבה, לאותו סוג של סיפוק/אי סיפוק מהיר. ובתמונה שלאחר מכן אנחנו מגלים שאותה צעירה היא למעשה או-פר (ולא משרתת פשוטה, כמו אצל שניצלר) שמשחקת את הלא-כל-כך קשה להשגה עם בנם הסטודנט הלחץ של מעבידה העשירים. ואז אותו סטודנט מבלה כמה דקות גנובות וכל האקטים מתוזמנים, לכאורה, על קיר אחורי, ומספקים סוג של פרשנות קומית-אירונית על המתרחש, כשכמה מהזוגות הלא ממש מתאימים מגיעים לפורקן חד צדדי כעבור שניות ולא בתום שעות עם אשת פוליטיקאי. וכך הלאה, וחוזר חלילה. הגברים של הר הם מרוחקים, מנותקים רגשית והפכפכים, או במקרה של דמות מחבר המחזות הרומנטיים, לחלוטין שקועים בעצמם ומאובים בעצמם. הנשים כמעט בכל המקרים הן קורבנות. לקוקטייל הסקסי שהר רוקח יש טעם מריר במתכוון, במסווה של קומדיית גינונים מיניים עדינה ומסוגגנת. שניצלר כתב בעידן שבו בני אדם מתו מעגבת, ניאופים הרסו משפחות וחיים שלמים, ונערות הרות לא קיבלו כל תמיכה ממשלתית (או אחרת). אצל הר, בניגוד למקור האוסטרי,

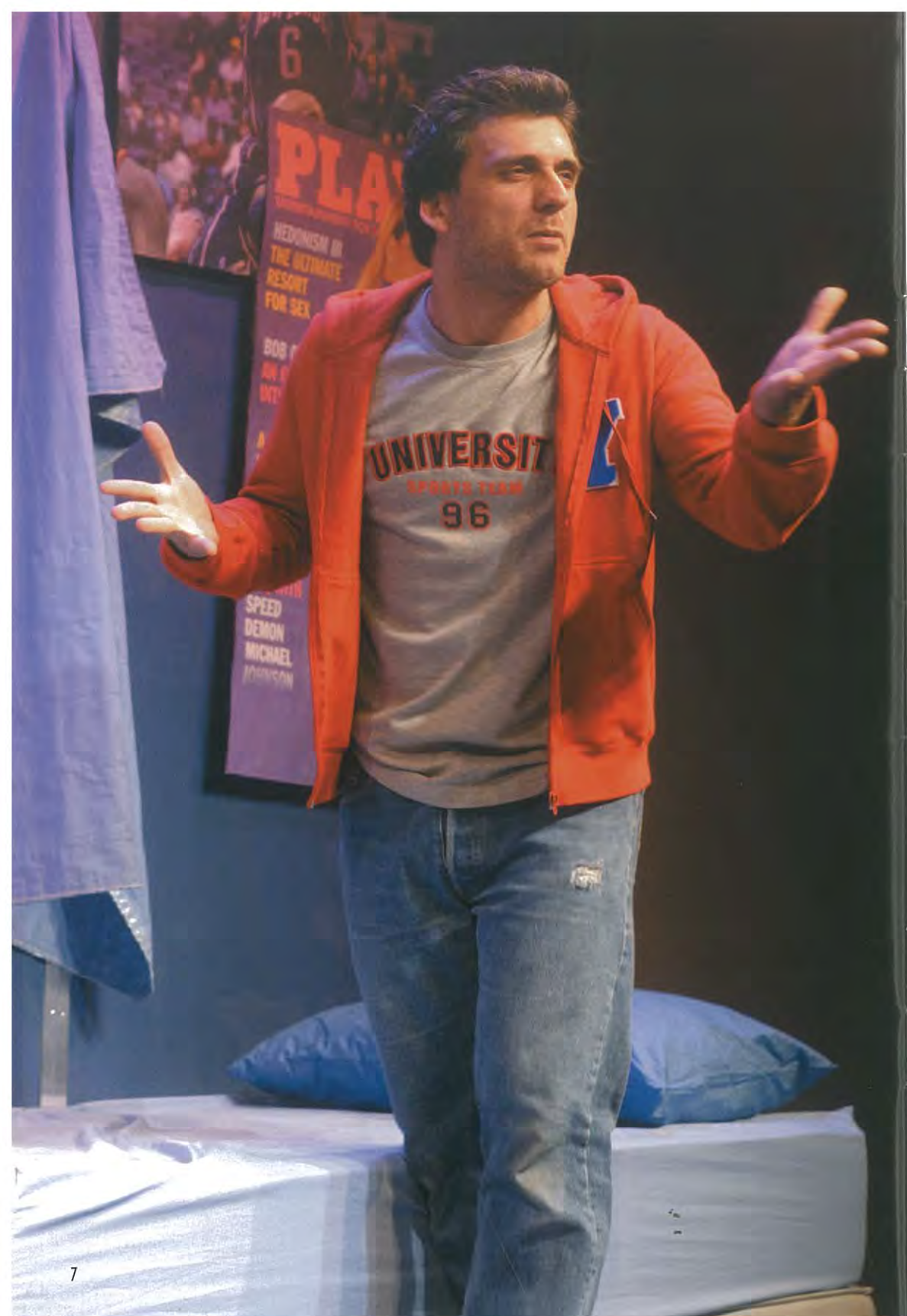
תשווקה יכולה להכאיב לדמויות, אך לא להרוס אותן. הר כותב על הטבע האנושי, שנוטה להשליך חלומות ופנטזיות, משאלות לב ומאוויי נפש על פרטנרים, קבועים ומזדמנים כאחת, למיטה. נערת הפרברים המתוארת במחזהו המקורי הופכת בגירסה של הר לדוגמנית מכורה לקוקאין המשתעשעת עם פוליטיקאי רם דרג. שניצלר כתב על תמימות מול ציניות, ועל בדידות רוחנית כמחיר הבלתי נמנע של חופש או שיחרור מיני, בעוד שהר מסב את הדיון, למשל, לצביעותם הפרטית של אנשי ציבור, או לתיאטרליות שבסקס (דמותה של השחקנית רואה בביצועיה המיניים המשך ישיר להופעתה על הבמה).

החיפוש המתמשך והאינסופי אחר סיפוק גופני (או למעלה מזה) מוביל בכל המקרים לתחושת ריקנות והחמצה (שאינה מתפוגגת, ואפילו מחריפה, בחיי הנישואים). כולם מפתים ומתפתים, אבל במשחק המיטות המוזיקליות הזה אין מנצחים. האקטים המיניים עצמם הם חסרי חדווה וכמעט נטולי חיים, אנטי קליימקס ולא קליימקס. סקס פראי וראשוני אינו יכול למלא חוסרים מהותיים אחרים, והדרך אליו חשובה ומשמעותית יותר מהתוצאה. הדינמיקה האנושית, המשחק המקדים, מחול הפיתוי, השקט שלפני הנשיקה, ההכנה לקטל ולציד. הר, בעקבות שניצלר, מציע למעשה מבט תרבותי-אנתרופולוגי על מנהגי החיזור של החיה האנושית המתוסכלת. המסיכות שהיא עוטה על עצמה. הציפיות המופרכות שלה מיחסים. האגו שמכתיב כמעט הכל (המחזאי בהחדר הכחול, למשל, יכול להגיע לאורגזמה מרוב התפעלות מכשרונו, הצלחתו וגודל אוצר המלים שלו). והבדידות המוחלטת בסופו של כל מגע.

עיניים עצומות לרווחה

כמה מלים על האיש שבלעדיו הערב הזה לא היה מתרחש. ארתור שניצלר (1862-1931) היה מחזאי, מחבר רומנים וסיפורים קצרים ומבקר, שחי ופעל בווינה בירת אוסטריה, על רקע שלטון האימפריה האוסטרו-הונגרית. ביצירותיו דן ביחס שבין אשליה למציאות

6

התודעה, והתעסק בנושאים פוליטיים, בבעיות חברתיות ובגזענות. בסיפור חלום (1925), שעל פיו נעשה הסרט עיניים עצומות לרווחה (בכיכובה של ניקול קידמן מהחדר הכחול), שב שניצלר לטפל ביחס ובפער שבין פנטזיות מיניות והחיים עצמם.

בשנת 1930 התאבדה בתו הנשואה, והוא לא הצליח להתאושש מהלם האובדן, ומת משברון לב שנה אחר כך. עבודותיו הוחרמו על ידי המפלגה הנאצית בגרמניה ובאוסטריה, ונשרפו בפומבי לצד ספריהם של יהודים אחרים כמו מארקס, קפקא, פרויד וסטפן צווייג.

תמר ארצי

בוריאציות רבות. עבודתו מראה הבנה עמוקה של התת מודע, ולכן הוגדר כמקבילה היצירתית של ידידו הוותיק זיגמונד פרויד.

אביו היה פרופסור יוהן שניצלר, מומחה יהודי לבעיות אף-אוזן-גרון. ארתור הצעיר היה פסנתרן חובב ומשורר שפירסם משיריו בעיתונים חשובים. בגיל 16 איבד את בתוליו אצל זונה, ומשנודע על כך לאביו, הוא הירצה לו בפרוטרוט, בליווי דיאגרמות ותרשימים, על מחלות מין. על אף שאביו התנגד לפעילות הספרותית של בנו, ארתור העריץ אותו, והדמות הראשית במחזהו **פרופסור ברנהרד** (1912) מבוססת ככל הנראה על אביו. המחזה נאסר להצגה עד שנת 1918, ועורר את זעמם של חוגים אנטישמיים בשל הצגת דמותו של יהודי אמיץ המסרב להתפשר על עקרונותיו. להפתעתו שלו, שניצלר הצעיר הלך בדרכי אביו וסיים לימודי רפואה באוניברסיטת וינה, פיתח עניין מיוחד בפסיכיאטריה, ובעקבות היכרותו הקרובה עם פרויד, שהיה מבוגר ממנו בשנים אחדות, כתב תיזה על טיפול באמצעות היפנוזה בהתקפי עצבים. בגיל שלושים ואחת ויתר על משרתו בבית החולים, והמשיך לטפל רק בחולים פרטיים ספורים. הוא נהג לבלות שעות רבות בבתי הקפה של וינה, ולהחליף מאהבות עם חבריו האמנים והוגי הדעות. בין ידידיו היה גם תיאודור הרצל, אבי הציונות, ושניצלר תיאר את עצמו בכמה מיצירותיו כגבר אוהב נשים ושונא מחוייבות, שאינו מהסס להתעלם בקור רוח גם מהריונות בלתי צפויים של כמה מאהבותיו.

את עיקר המוניטין המוקדם שלו רכש שניצלר באמצעות מחזות שבהם בחן באופן נועז לתקופתו את היחסים בין המינים. סיפוריו הקצרים, על אינטריגות מיניות ועולמן של נשים סוערות, זכו לקהל קוראים נאמן. מכל מאהבותיו, יחסיו עם מרי ריינהרד, בין השנים 1894-1899, השפיעו במיוחד על כתיבתו. **המעגל** חולל כאמור את אחת השערוריות הגדולות ביותר בתולדות התיאטרון הגרמני, עורר גלים אנטישמיים נגד המחבר, ושניצלר אסר לבסוף על הצגתו באירופה עד אחרי מותו. הוא פיתח ברומנים שלו את טכניקת זרם

לחפש את האור

מחזה על פי fenshen, ספרו של ויליאם הינטון על המהפכה הסינית. כמו ברוב מחזותיו הפוליטיים של הר, הוא סירב לרדד ולפשט נושאים ורעיונות מוסריים מורכבים. הוא בחר להתמקד דווקא בבעיות, בשגיאות ובשחיתויות של המהפכה, וטען כי הפקת הלקחים תוכל להוות צעד ראשון בדרך לבניית חברה טובה וטהורה יותר.

ד"ש מאוטופיה

החל בשנת 1975, ועודו בן 28 בלבד, פנה הר לכתיבת מחזות עבור התיאטרון הלאומי של בריטניה, וביניהם: **מפת העולם, פראבדה** (בשיתוף עם הווארד ברנטון) ו**שפע** (או **הכל ולא כלום**, כפי שנקראה בארץ הגירסה הקולנועית עם מריל סטריפ), שבעיני רבים נחשב עד היום לעבודתו הטובה ביותר. המחזה הביא את סיפורה של צעירה ששירתה במחתרת הצרפתית נגד הנאצים בעת מלחמת העולם השנייה, אך בריטניה (ואולי העולם כולו) שאחרי המלחמה אינה קוסמת לה, בלשון המעטה, והיא הולכת ודועכת ומתנתקת בהדרגה מהמציאות. המחזה בוחן, בין היתר, את יכולתם של מנהיגי העולם החדש לחולל שינויים אמיתיים ולהשפיע על מצב הדברים. **מפת העולם** קיבל את שמו בהשראת האמירה של אוסקר ווילד, ש"מפה

של העולם שאינה כוללת את אוטופיה, אינה ראויה להצצה". המחזה עימת ציניות מודרנית מול אידיאליזם מהסוג הישן. ואילו **פראבדה** דיבר על הסתאבות האתיקה העיתונאית והסגידה לכוח (והתייחס ביותר מאשר רמז לאיל העיתונות השנוי במחלוקת, רוברט מקסוול).

הר המשיך לבחון באיזמל מנתחים חד את החברה והאומה שבה הוא חי, בטריולוגיה מהוללת של מחזות, על הכנסיה האנגליקנית (racing demon), מערכת המשפט הבריטית (murmuring judges) ומפלגת הלייבור (absence of war) - שלושה מוסדות

הקריירה המזהירה של דיוויד הר התחילה בסוף שנות השישים, כמעט במקרה, כשמחזאי אחר לא הצליח לסיים בזמן את המחזה שהוזמן ממנו עבור להקת התיאטרון הנוודת, the portable theatre, שהר, יליד 1947 ובוגר לימודי ספרות אנגלית באוניברסיטת קיימברידג', היה ממייסדיה ומנהליה. אולמות נשכרו, תאריכים נקבעו, אך מחזה לא היה. וכך, ארבעה ימים לפני המועד המתוכנן של ההצגה הראשונה, התיישב הר וכתב, בלי כל ניסיון קודם, ו"עם מכונת כתיבה על הברכיים בזמן שהטנדר נוסע בדרכים", מחזה יש מאין. אבל המחזה הקצר הביא לו מזל, והר הוזמן לכתוב מחזה באורך מלא, שעליו זכה בפרס האיוונינג סטנדרט למחזאי המבטיח של השנה, ומאז לא הפסיק לקיים את ההבטחה. מעורבותו החברתית הבולטת המשיכה גם כשהיה מחזאי בית בתיאטרון הרויאל קורט, המתמחה במחזאות בריטית חדשה ונושכת, ועבור להקת התיאטרון הבאה שהקים הר, joint stock theatre, הוא כתב

שעליהם קמה (ונופלת) הממלכה המאוחדת. כמה ממחזותיו המאוחרים של הר הפגינו נימה אישית יותר, ודיברו למשל על יחסי אם ובת (**עולמה של איימי**) ועל סיפור אהבתם הטרגי של אוסקר ווילד ואלפרד דגלאס, הגבר שבגד בו והפקיר אותו למוות ("the judas kiss").

הפוליטיקה של האהבה

במחזה **גג שקוף** (שעלה בתיאטרון בית ליסין) בחן הר את הפוליטיקה של האהבה, ואת היחס שבין הפרטי לציבורי, בין אנוכיות לאלטרואיזם, ובין נתינה ולקניחה, ואת ההבדל שבין לאהוב אדם אחד ולאהוב אנשים רבים. גם **בעולמה של איימי** הוא התייחס במידה מסוימת לאינדיבידואליזם רודף הבצע שאפיין את שנות השמונים בבריטניה, והגן על התיאטרון מול תרבות הפופ.

הר גם ביים אחדים ממחזותיו, כמו מחזות אחרים (**המלך ליר** עם אנתוני הפקיןס), ביים סרטים וכתב תסריטים, ביניהם **השעות**, שזיכה אותו במועמדות לפרס האוסקר. מפעלותיו האמנותיים הביאו לו תואר אבירות מטעם מלכת בריטניה.

מחזותיו מתעסקים כמעט תמיד בבני אדם שמבקשים לשנות את העולם, או רוצים לפחות להבין איך לחיות בעולם הלא מושלם, כפי שהוא. נטיותיו השמאלניות אינן מוצנעות בעבודתו, אבל הוא יודע לכתוב בחמלה אנושית נדירה גם על אנשי הימין, כמו הפוליטיקאית המעורערת נפשית, שכולה כוונות לא בהכרח רעות בדרך לגיהנום, במחזה "the secret rapture". הוא מבקר את הממסד, אך תמיד מוקסם ומנסה לפענח את המתרחש מאחורי דלתות סגורות במסדרונות השלטון והשררה.

הטרגדיה של הצודקים

בשנת 1998 הפך הר עצמו באופן חד פעמי לשחקן, והופיע במחזה היחיד פרי עטו, **ויא-דולורוזה**, המתאר את מצבה של מדינת ישראל, מנקודת ראותו הפרטית לגמרי (גם כנוצרי הנשוי ליהודיה, מעצבת האופנה ניקול פרחי), בעקבות ביקור במזרח התיכון, לצורך איסוף חומר למחזה (שטרם נכתב) על תקופת המנדט הבריטי. הר סיפר כי כתב את המסמך

למען האנשים שחושבים שהם יודעים משהו (או הכל) על המשבר במזרח התיכון, אך למעשה אינם יודעים דבר. "בסיפור הזה אין צודקים ולא צודקים", אמר, "כולם צודקים בדרכם, וזו הטרגדיה". הר כתב מחזה רב קולי, על "אמונה, תשוקה ודיעות קדומות", שמספר גם על הסכסוך הפנימי בישראל פנימה, ואמר בין היתר ש"באנגליה אנשים מנהלים חיים רדודים, וכבר אינם מאמינים בשום דבר. האירועים והרגשות שישיראלי ממוצע חווה ביום גיל, יכולה להספיק לאזרח שבדי לשנה שלמה".

הר, חסר הביטחון ומלא החרדות כשחקן, ניסה להתמודד עם החוויה המתירה (נפשית ופיזית) והבלתי מוכרת של התייצבות על הבמה ערב ערב באותה שעה, על ידי משמעת עצמית של כתיבת יומן בכל בוקר. ביומן, שהר הוציא אחר כך לאור, הוא הגן על אמנות התיאטרון בכלל, המואשמת כבר שנים בהתנוונות ובאליטיסטיות המנותקת מהעם. הר מאמין שלתיאטרון יש כוח לתקשר עם בני אדם, שכמוהו אין לשום מדיום אמנותי אחר. הויכוחים הלוחטים שעורר **ויא-דולורוזה** בין הצופים, היו שווים הכל בעיניו, כי "אדישות היא האויב האמיתי".

הר ביסודו הוא מחזאי של מוסר ורומנטיקה, שמבקש להראות כיצד רעיונות פוליטיים משפיעים באמת על בני אדם. הספקנות של הדמויות במחזותיו כלפי מוסדות השלטון לעולם אינה באה על חשבון האמונה המוחלטת שלהם בגאולה. "ילדים תמיד מסובבים את ראשם לכיוון האור", אמר פעם. אבל במחזותיו, גם המבוגרים מחפשים דרך מילוט מפני החושך.

תמר ארצי

תרגום שתוליק לוי

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב.
בין תפקידיו: בתיאטרון הקאמרי: נכנע ומנוצח, שלוש אחיות, מקבת.
בתיאטרון הבימה: רעל ותחרה, הכלה וציד הפרפרים.
שיחק בסרטו של סטיבן ספילברג **רשימת שינדלר**.
כתב לתוכניות הבידור: **זהו זה** (בין היתר "הפולניות"), **הערב עם יצפאן** - שם
גם שיחק (בין היתר כמו כץ, במערכוני אבנר הנודניק).
פיתח וכתב סידרה ל"חינוכית" יחד עם אולפני מימד - עבור הטלוויזיה החינוכית
החצר של פוקס.

ביום בתיאטרון חיפה - הצגה על פי מחזהו **גבולות**. סגר מעגל וביים בסטודיו של
ניסן נתיב - את שנה ג', במחזה של חנוך לוין - **יאקיש ופופצ'ה** ואת **מלון קטן**
בצד. בתיאטרון בית ליסין - תירגם את המחזות: **הזוג המוזר**, **ארוחה עם חברים**,
אני לא רפופרט, **ריקוד בשישה שיעורים**, **אהבה ממבט שלישי**.
בטלוויזיה משחק כיום **בקצרים** בערוץ 2.
זכה בפרס התיאטרון כמתרגם השנה על המחזות: **הזוג המוזר**, **אני לא רפופרט**
שהועלו בתיאטרון בית ליסין.

בימוי אלון אופיר

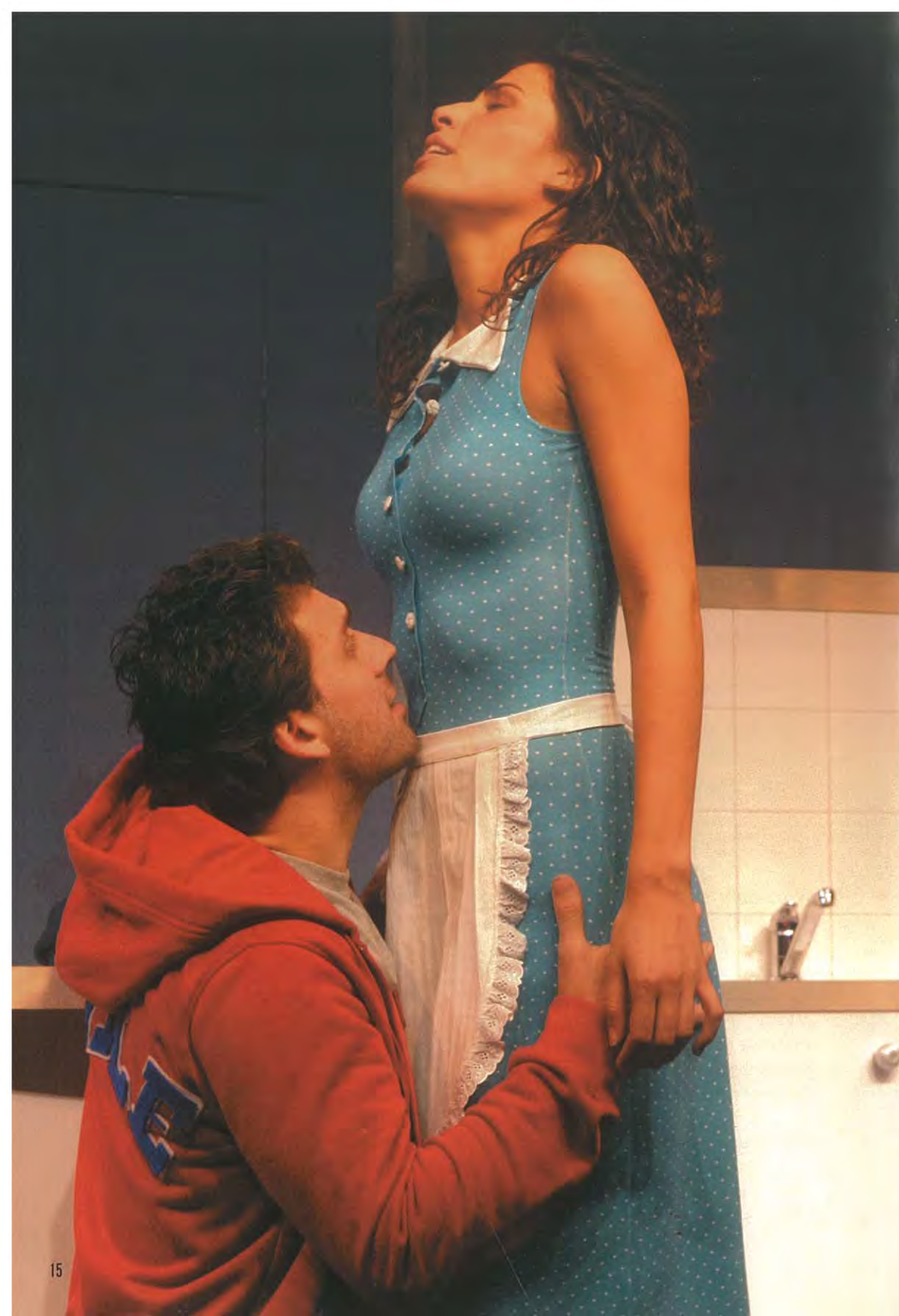
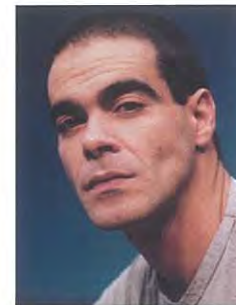
שרת בלהקת פיקוד המרכז. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 1991.
במהלך לימודיו זכה במלגות ע"ש שרגא פרידמן, שמעון בר ועדנה פלדל. מאז
סיום לימודיו שיחק בהצגות רבות בתיאטרון הבימה, בתיאטרון הקאמרי, בתיאטרון
באר-שבע ובתיאטרון הספריה. זכה ב-1997 במילגה לשחקנים צעירים ע"ש
עדנה פלדל. ב-1998 זכה בפרס התיאטרון לשחקן המשנה על תפקיד החייל
הבריטי בהצגה **המורדים**. הופיע בטלוויזיה בסדרה **טיפול נמרץ** בערוץ 2, בסדרה
כל העולם במה בערוץ הילדים, ובדיו כזמר וכעורך מוסיקלי. מרבה לדובב בסרטי
וולט דיסני.

מזה שנים אחדות עוסק גם בבימוי: ביים עשרה מופעים בצה"ל, במגמת התיאטרון
של ביה"ס תלמה ילין. בבית צבי ביים את: **רבקה**, **השבועה האינדיאנית**,
המערבולת. בתיאטרון הספריה ביים את **הבחורים שלנו** ובתיאטרון הקיבוץ את
יסודות עוינים.

בימים אלה מוצגות ברחבי הארץ הצגות בבימויו: בתיאטרון הקאמרי **מר גרין**
שזכתה בפרס התיאטרון כהצגת השנה לשנת 2001, **ופרק ב'**, בתיאטרון חיפה
בנות עובדות. בתיאטרון בית ליסין **ריקוד בשישה שיעורים**, **אהבה ממבט**
שלישי. בתיאטרון באר-שבע **לא כולל שינה**. בתיאטרון המדיטק בחולון **אמא**
אמרה לי: דני. בפסטיבל פותחים מסך 5, בתיאטרון בית ליסין, ביים את ערב
הפתיחה **כל הבמה אישה** ואת המחזה **בשידור חי** שזכה בפרס הראשון.

עיצוב תפאורה כנרת קיש

בוגרת תואר שני במגמה לעיצוב תיאטרון באוניברסיטה ת"א. מלמדת בחוג
לתיאטרון באוניברסיטת ת"א, ובביה"ס לתיאטרון חזותי בים-ובשנקר. עבדה
כאסיסטנטית למעצב באופרות בארץ ובחו"ל. עיצבה תפאורות להצגות: בתיאטרון
הבימה: **המאובן**, **יומולדת לז'וזפה**, **קופסה שחורה** (בשיתוף תיאטרון באר-שבע),
הנאהבים והנעימים, בתיאטרון בית ליסין: **מירל'ה אפרת**, **מקווה**. בתיאטרון
החאן: **מלקולם הקטן ומלחמתו בסריסים**. בתיאטרון המעבדה: **מחזה חלום**.
זכתה במלגה ע"ש משה שטרנפלד 1995, קרן שרת (1996, 1998), הצטיינות
דקאן 1996, הצטיינות רקטור 1997. סיימה בהצטיינות את לימודי התואר השני
2003.

עיצוב תלבושות יוסי בן-ארי

למד באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל ובחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: בתיאטרון בית ליסין: ילדי הכרך, סיפור אהבה בשלושה פרקים, מצא אשה מצא טוב, המסיבה, אהבה ממבט שלישי. בתיאטרון הבימה: מר סאלימר המתוק, שלוש אחיות, סוניה מושקאט, מחילה, אנשים קשים, מרי-לו, ללכת עד הסוף. בתיאטרון הקאמרי: קידוש. בתיאטרון החאן: מיס ישראל, החתונה, הא-הא, הנסיכה איבון, כנגן המנגן. בתיאטרון באר-שבע: דודתו של צ'רלי, אילוף הסוררת, מות הסוכן, כותרת ראשית, דני והים הכחול, אופרת הקבצנים, מקהלת אי-ההסכמה, בית המלאכה, פרלוד לנשיקה, כסף של אחרים. בתיאטרון יידישפיל: מסעות בנימין השלישי, עולמו של גבריטיג, הרוטשילדים, שני קוני למל, סיפור פשוט, דז'יגאן ושומאכר לנצח. בתיאטרון הספריה: יוסף וכתונת הפסים, להלביש עירומים, שורת המקלה. בבית הישראלי: קופסאות החלומות.

מוסיקה ירמי קפלן

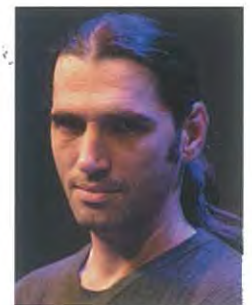
אחד הפרפורמרים המרשימים של הרוק הישראלי, הוציא בשנה שעברה את אלבומו הרביעי. מי שהחל את דרכו כמתופף **תערובת אסקוט** הסתמן בהתחלה כיוצר מקורי בעל אמירה ייחודית. אלבומו הראשון **ירמי קפלן והפרחים**, זכה לביקורות נלהבות. גם אלבומו הבאים הניבו שורת להיטים. כמו **קולה ובירה, אני אשתנה, וכבר עכשיו** מסדרת הטלוויזיה **הפוך**. לצד שירים שקטים ומופנמים כמו **מדוע לא באת או לרע ולטוב**, הפגין קפלן במהלך הקריירה שלו יכולת מרשימה גם בכתיבת שירים מוחצנים ואנוגטיים יותר, דוגמת **הדפוק הזה** או **תתחיל מאפס**.

מאז יצא בקריירת סולו ביסס קפלן את מעמדו כאחד האמנים המופיעים המעניינים ביותר. הופעותיו ידועות ברמת אנרגיה גבוהה, והוא – כמבצע בלתי מתפשר, שנותן את כל הנשמה על הבמה. אלבומו האחרון, **הזמן האבוד**, זכה לביקורות נלהבות. מסע הופעות המתבסס על החומרים החדשים יצא לדרך גם הוא ב-2003 בהצלחה מרובה. במקביל הוא מופיע גם עם **תערובת אסקוט**. זוהי עבודתו הראשונה בתיאטרון הרפרטוארי.

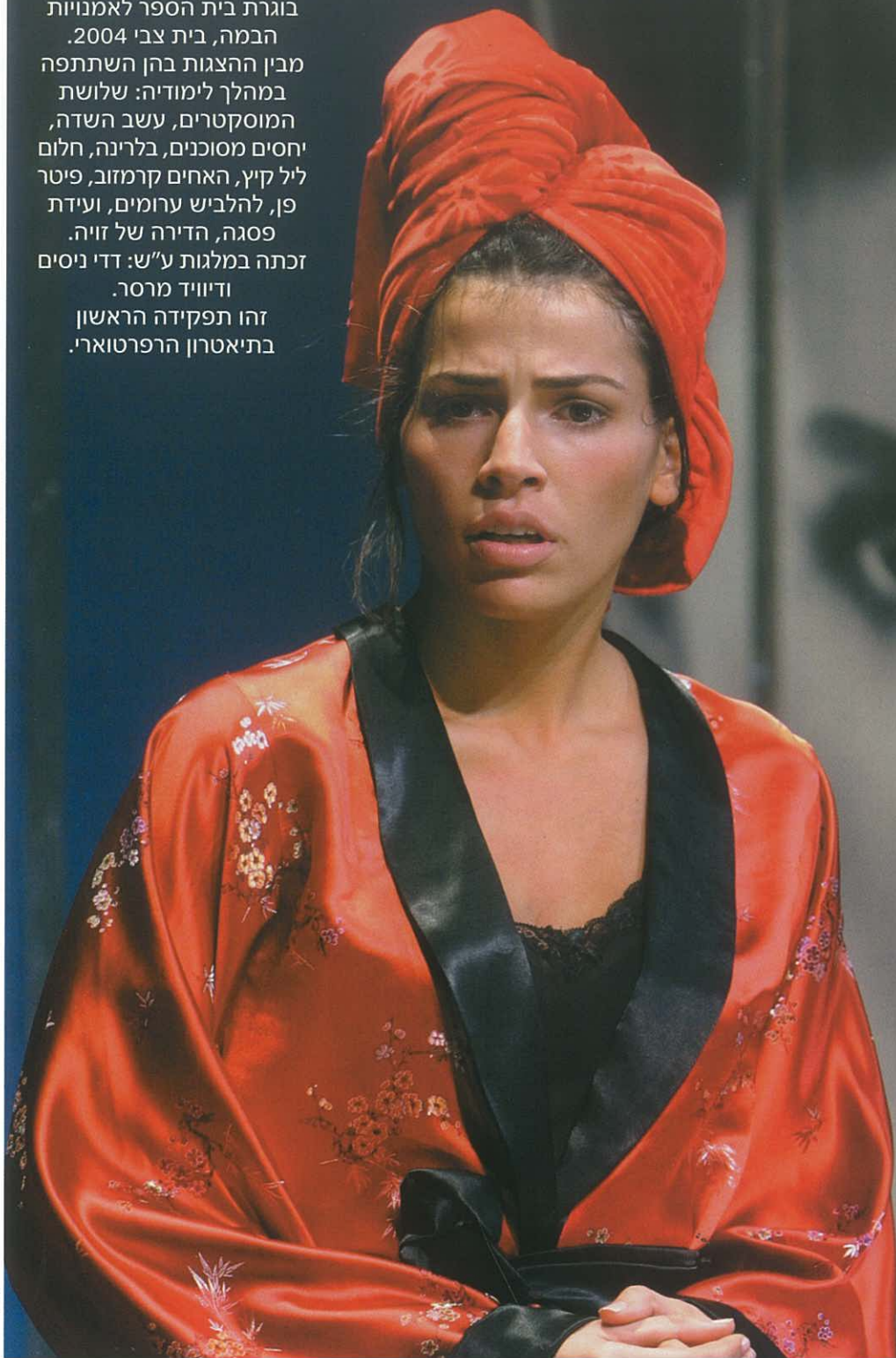
עיצוב תאורה עמיר ברנר

למד בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, במגמת עיצוב. שימש כמרצה לתאורה באוניברסיטת תל אביב ובסמינר הקיבוצים. עיצב תאורה ללמעלה מ-300 הצגות תיאטרון, מחזות זמר, קונצרטים, תכניות טלוויזיה, וארועים. בין עבודותיו: בתיאטרון הקאמרי: **עקר בית, הצמה של אבא, עיר הנפט, המלביש, עולמה של אימי, מעיין הגופרית**. בתיאטרון הבימה: **ארטון, מותו של סוכן, מניין נשים, זוגיות, אבנים בכיסים**. בתיאטרון בית ליסין: **סילביה, כחול בוער, ערפל, ז'קו**. בתיאטרון החאן: **קילר ג'ו, אנטיגונה, נוף ילדות, קולות אחרים, נדל**. בתיאטרון חיפה: **גבולות, כובע מלא גשם, נשף מסיכות**. בתיאטרון באר שבע: **אקווס, ביבר הזכוכית, יש לי כינרת, אחרון ימיה, הלב הלבן, הוכחה, הזכיה הגדולה, מים גנובים, שירה, בין חברים**. עיצב תאורה למחזות הזמר: **טרזן, חסמבה, הלב, פיטר פן, ספר הג'ונגל, צלילי המוזיקה, יוסף וכתונת הפסים '93**.

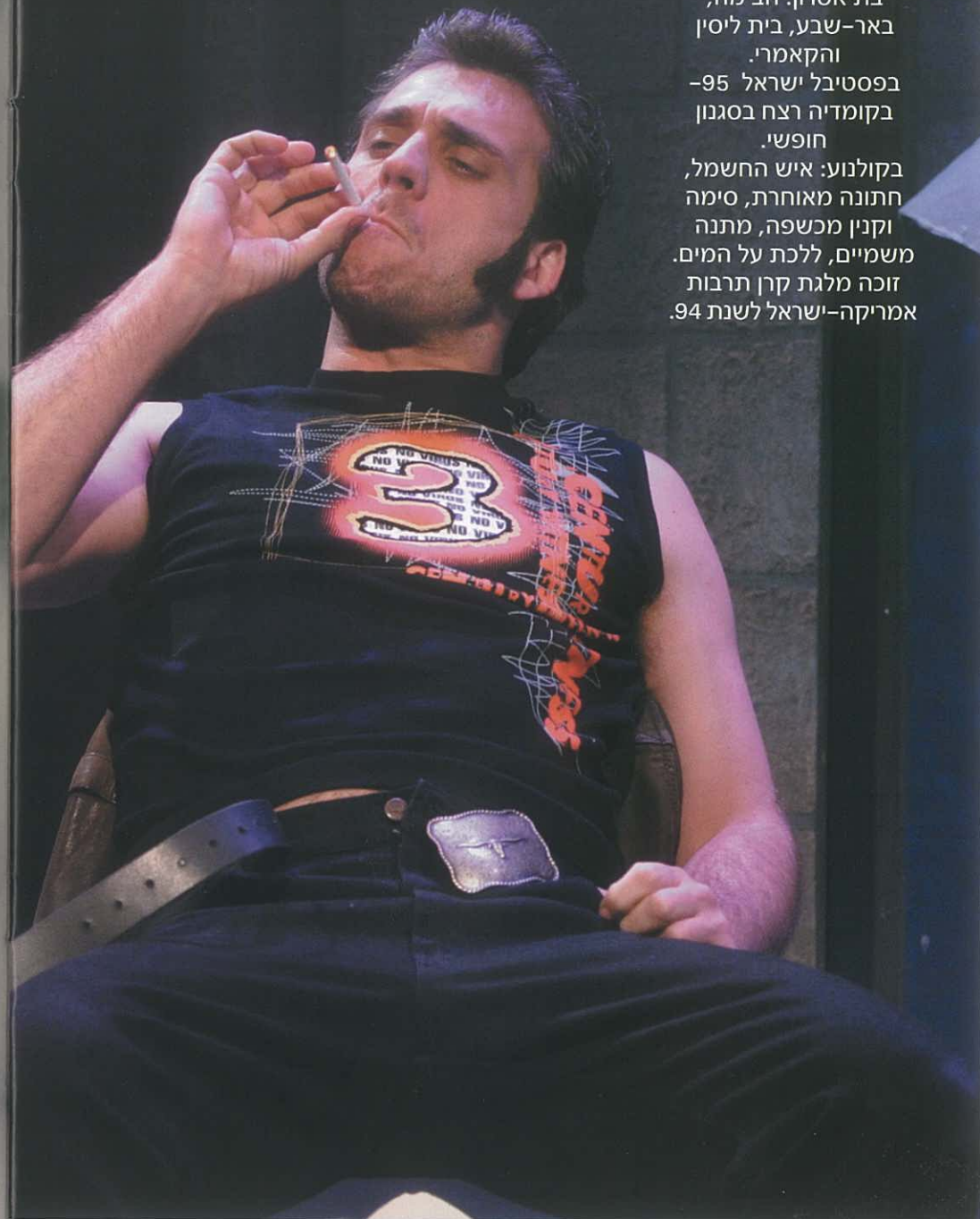
בפסטיבל ישראל: **נמר בראש** – ערב לכבוד נסים אלוני, פסטיבל ישראל 1997, לאופרה **אדיפוס רקס** 1998, למופע הפתיחה **דאוס אקס מכינה**, של קבוצת "קליפה" 2001, ולמופע **אני ואתה**, – מיקי גבריאלוב בברכת השולטן 2002.

מיס עולם 1998.
בוגרת בית הספר לאמנויות
הבמה, בית צבי 2004.
מבין ההצגות בהן השתתפה
במהלך לימודיה: שלושת
המוסקטרים, עשב השדה,
יחסים מסוכנים, בלרינה, חלום
ליל קיץ, האחים קרמזוב, פיטר
פן, להלביש ערומים, ועידת
פסגה, הדירה של זויה.
זכתה במלגות ע"ש: דדי ניסים
ודיוויד מרסר.
זהו תפקידה הראשון
בתיאטרון הרפרטוארי.

בוגר בית הספר לאמנויות
הבמה, בית צבי 94.
השתתף בהצגות
בתיאטרון: הבימה,
באר-שבע, בית ליסין
והקאמרי.
בפסטיבל ישראל 95-
בקומדיה רצח בסגנון
חופשי.
בקולנוע: איש החשמל,
חתונה מאוחרת, סימה
וקנין מכשפה, מתנה
משמיים, ללכת על המים.
זוכה מלגת קרן תרבות
אמריקה-ישראל לשנת 94.

תיאטרון בית ליסין

מנהלת התיאטרון:

ציפי פינס
מנהל אדמיניסטרטיבי:
צבי ירון

חשב התיאטרון:

יוסי גורודנסקי

דרמטורג התיאטרון:

אבישי מילשטיין

חברי הנהלה הציבורית:

עוזי ברעם - יו"ר

סמי בן-עיש

רחל תורג'מן

שלום חבשוש

מוטי שילה

איל ארד

עוזי גרונות

הרצל סייג

אביגדור לזין

אורית וינס

אריאל קפון

פרופ' ניב אחיטוב

צוות טכני:

מנהל במה ראשי:

אלברטו בנדר

מנהל במה:

נחום רז, ברוך וידרה,

ירון אלקלעי, סטן מרק,

סטניסלב סווסקין,

אברהם נתנאל

תאורן ראשי: ראובן וולנר

תאורנים: שוקי אבו חצירה,

זאב נבון, אולג סטפנוב,

דולב ציגל, ניסים דלרייה,

שמואל הס

מנהל מחלקת הגברה:

גיאור הרמן

הגברה:

תמיר אלפיייה,

יוני לביא, אורן פרי

עובדי במה:

חאלד ג'אבארין, דני לזין,

דיו אורפז, יהודה גרוס,

שמואל אטיאס, ליאור סאלם

אחראי בטיחות: יעקב הכהן

מנהלת התיאטרון:

מזכירת התיאטרון: תלמה גנור
מנהל שיווק: מיכה וייסמברגר
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי

מכירות בית:

שירית קרטה, מיה צעירי

מנהלת מחלקת חינוכית:

ניצה שכנר

מנהל מכירות חוץ: יגאל הרטל

מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס

מחלקת מנויים: דורית מוסבי,

יהודית רוקמן, מאיה דביר

שירות לקוחות: טל שני - וייסמברגר

עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:

פנינה בריצמן

פרסום ויחסי ציבור:

אראלה בליז'ובסקי

מנהלת חשבונות ראשית:

תלמה מסינגר

חשבת שכר: שרה מאירוביץ

מח' הנהלת חשבונות:

זוהר פורמן, טלי חובב, מירב כהן

מנהל טכני: יהודה גורדישץ

מנהלת הפקות: אדווה טמקין

מנהל ייצור: רמי דקל

מחלקת אביזרים: אריה האובן

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, איציק סלחג'י, גולן ימין

מרכזיה: דבורה אהרון, יעל מטלון

קופאים: מיכל ספיר, תומר מקורי,

דליה לידור, שירה מאזה,

שרה הורוביץ, חמוטל הוברמן,

אפרת ארם, רות בן-דד,

אפרת ססונקין, עינב פרימו

אחראי סדרנים: שלמה דוידוב

מנהלי הצגות:

ארז שפר

אלן פיטלוק

אורנה דויטש

רונית זלוף

רולי יקואל

שרון שפירא

מנהלת מח' הלבשה:

אביבה חזיז

מלבישות:

ויקי וייסמברגר, יעל כהן, גלי פרי,

אריאלה רוזנברג, נטליה סביצקי

מיכל אלון, ליאורה רון

טל אדמון, מיכל לוטן,

נועה לוריא, מיכל בלומנקרנץ

שחקני התיאטרון לעונת 2004-2005 (לפי סדר א-ב)

לינור אברג'יל

טריסי אברמוביץ

גולן אזולאי

מיכל אטלס

ליאון אילר

יונה אליאן-קשת

אלי אליוביץ

שרון אלכסנדר

רוני אלפרין

טלי בן-יוסף

חגית בן-עמי

ששון גבאי

מרים גבריאלי

רבקה גור

צחי גליק

מירב גורבר

נתן דטר

ברוך דהור

גלית הרשקוביץ

שרית וינו-אלעד

רפי וינשטוק

יוסף זבצקי

מרים זוהר

נסים זוהר

זהרירה חריפאי

יורם טולדנו

דרור טפליצקי

לונה יקר

עדי לב

יעל לבנטל

ענת מגן-שבן

רובי מוסקוביץ

רמה מסינגר

אביבה מרקס

נטלי נאמן

גיל נתנזון

אברהם סלקטר

נטע ענבר

אורנה פיטוסי

אביטל פסטרנק

נעמי פרומוביץ

ענת צדקוני

קרן צור

אבי קושניר

הדס קלדרון

נבו קמחי

טלי רובין

חנה רוט

לאורה ריבלין

ספי ריבלין

דפנה רכטר

נעמה שפירא

דנה שרייר

רפי תבור

להצגה זו

מנהל ייצור: רמי דקל

מנהל טכני:

יהודה גורדישץ

מנהלת הפקות:

אדווה טמקין

מחלקת אביזרים:

אריה האובן

מנהל הצגה:

אורנה דויטש

עוזרת במאי:

סיגל קרייף

מנהל במה:

בטו בנדר

תאורנים:

ראובן וולנר, שוקי אבו חצירה

הגברה:

גיאור הרמן, בויםל

עובד במה: זיו הרפז

מלבישה: יפעת ברכה

ריקוויזיטים: ולריה גלזמן

תפירת תלבושות נשים:

גלינה גולצמן

תפירת תלבושות גברים:

אלכס גטלין

תחזוקה, חשמל ואלקטרוניקה:

איציק סלחג'י, משה גנץ, גולן ימין

ביצוע תפאורה: ארגונית

הסעות: אמירות בשירות-

הסעת אמנים

צילומים בתכנייה:

אייל לנדסמן

עיצוב שער התכנייה:

שמעון זדהאוז

צילום שער התכנייה:

משה שי

הפקה ועריכת תכנייה:

אראלה בליז'ובסקי

עיצוב התכנייה:

נוטלסטודיו

תודות:

ליאת לינקר

תיאטרון בית ליסין

מייסודה של ההסתדרות הכללית

תיאטרון בית ליסין

פועל בסיועם הכספי של

משרד החינוך, התרבות והספורט,

עיריית תל-אביב-יפו.

תיאטרון בית ליסין,

רח' דיזינגוף 101

טלפון משרדים: 03-7255300

טלפון הקופה: 03-7255333

פקס: 03-5241333

דנה שרייר

רפי תבור

www.lessin.co.il

שיר קדמנות

רומזים לנו שיש סקס אחר
טוב שמישהו יודע על זה
אם יש סקס אחר הביאווה לכאן
ונדעהו, נדבר גלויות יש או אין
שכבר אנחנו עייפים מאוד
מנשותינו הבתולות
וכל הזמן מראים לנו בתמונות
שבאמת יש משהו אחר
וגם אנחנו מרגישים שזה לא סתם
ואם יש סקס אחר בעולם אחר
נשים חדשות ויודעות
למה לא יביאו לכאן כמה ללמד
את נשותינו היגיעות ואולי
יפתחו גם את הגבולות
כשאנחנו עייפים ונחנקים מאוד.

מאת יונה וולך

אין דבר יותר מטריד מהתשוקה!

התשוקה מרושעת ואינה סרה למרות
האידיאלים שלנו, בכלל - בגללה אנחנו
ממציאים אידיאלים!
התשוקה בזה לכל הניסיונות שלנו להיות
אנושיים. היא האנרכיסט הקדום ביותר והסוכן
הסמוי שבתוכנו - לא פלא שאנשים תמיד רצו
לכלוא אותה מאחורי סורג ובריח. אבל ברגע
שאנחנו מרגישים שליטה בה, היא מאכזבת
אותנו, או ממלאת בתקוות שווא.
התשוקה מצחיקה אותנו, כי היא עושה מאתנו
- מכולנו - צחוק.

הניף קורישי

The Blue Room

Freely adapted from **ARTHUR SCHNITZLER's La Ronde**
by **DAVID HARE**

Translated by:

Shmulik Levy

Directed by:

Alon Ophir

Set design by:

Kinereth Kisch

Costumes designed by:

Yosi Ben-Ari

Music by:

Yrmi Kaplan

Lighting designed by:

Amir Brenner

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף

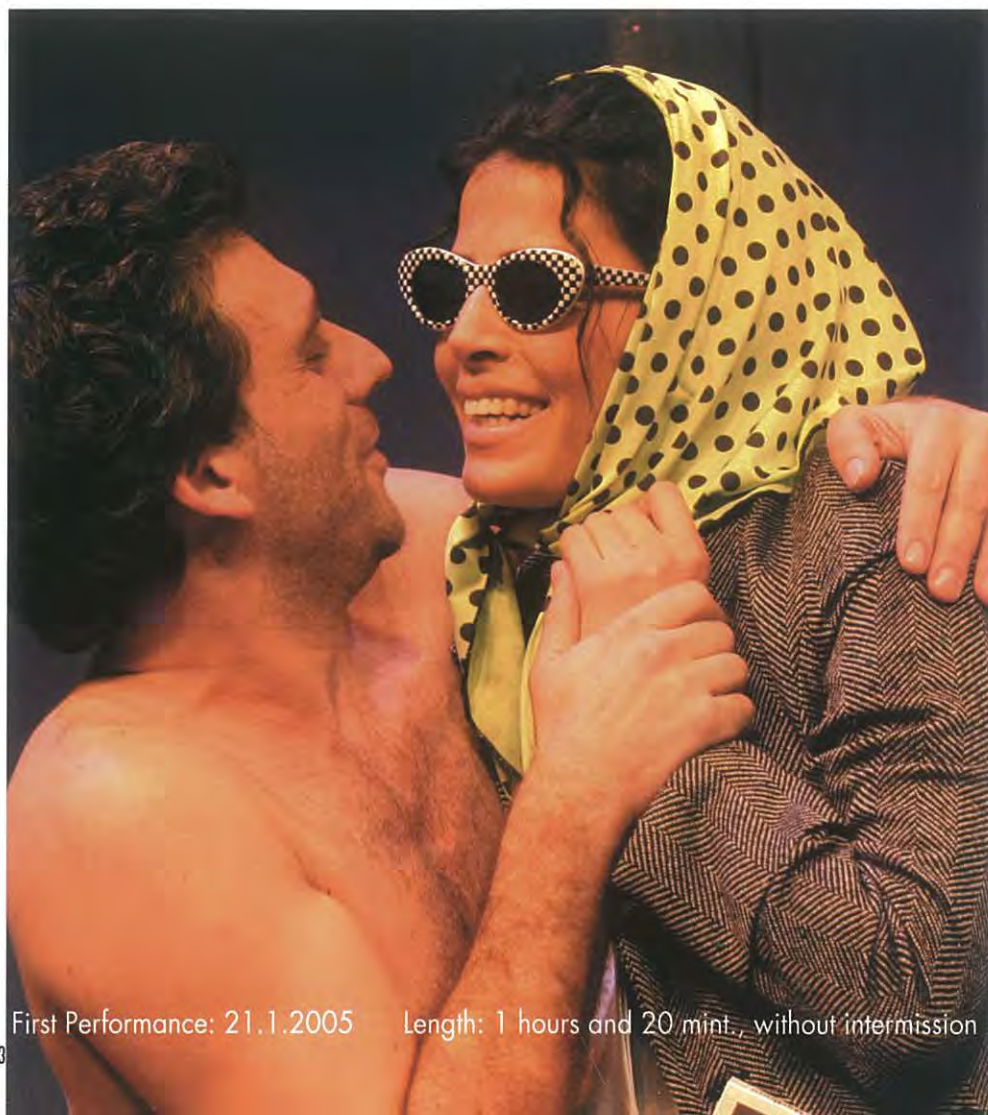
Cast:

Lior Ashkenazi

The cab driver, the student,
the politician, the playwright,
the millionaire

Linor Abargil

The prostitute, the au pair,
the married woman, the
model, the actress

First Performance: 21.1.2005 Length: 1 hours and 20 mint., without intermission

רפרטואר תיאטרון בית ליסין

2 0 0 5 - 2 0 0 6

מקווה

מחזה ישראלי חדש
מאת הדר גלרון
בימוי: מיכה לבינסון

שיקגו - המחזמר

מאת פרד אב ובוב פוסה
מוסיקה: ג'ון קנדר
בימוי: קן אולדפילד

אהבה מתבט שלישי

מאת סוזן סנדלר
בימוי: אלון אופיר

סינית אני מדברת אליך

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

החדר הכחול

מאת דיוויד הר
עיבוד עפ"י ארתור שניצלר
בימוי: אלון אופיר

זהות

מאת סטיבן בלבר
בימוי: רוני פינקוביץ

פלדה

מאת רונה מונרו
תרגום ובימוי: מיכה לבינסון

הדבר האמיתי

מאת טום סטופרד
בימוי: הלל מיטלפונקט

איסתעיליה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובימויו

שבר ענן

מחזה ישראלי חדש
מאת מרים קיני
בימוי: ציפי פינס

מירל'ה אפרת

מאת יעקב גורדין
עיבוד: מרים קיני
בימוי: מיכה לבינסון

התאונה

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובימויו

ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפייירי
בימוי: אלון אופיר

רק אתמול נולדה

מאת גרסון קנין
תרגום ובימוי: אילן רונן
נוסח הצגה: אבישי מילשטיין

אבודים ביונקרס

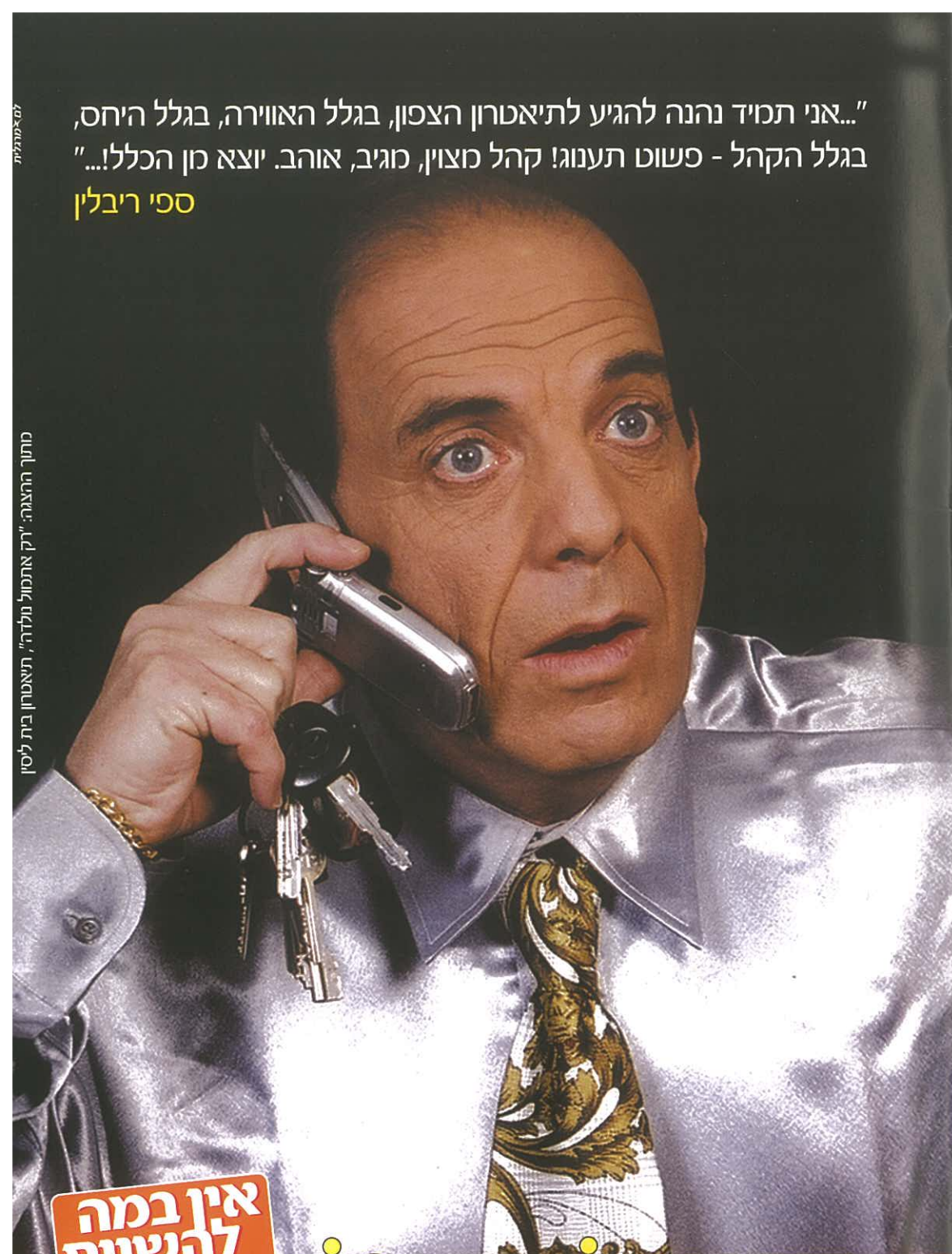
מאת ניל סיימון
בימוי: רוני פינקוביץ

קיסריה סופ"ש

מחזה ישראלי חדש
מאת גורן אגמון
בימוי: אבישי מילשטיין

"...אני תמיד נהנה להגיע לתיאטרון הצפון, בגלל האווירה, בגלל היחס, בגלל הקהל - פשוט תענוג! קהל מצוין, מגיב, אוהב. יוצא מן הכלל!..."
ספי ריבלין

מתוך ההצגה: "דן אחמול נולד", תיאטרון בית לסין

**אין במה
להשוות**
 עונת 2004-2005

תיאטרון הצפון
מפעל המנויים הגדול בישראל

רח' בלינסון 41 קריית חיים
 טל. 04-8420430

בית קפה וקונדיטוריה

לחמי נהריה
 הגעתון 27
 04-9923411

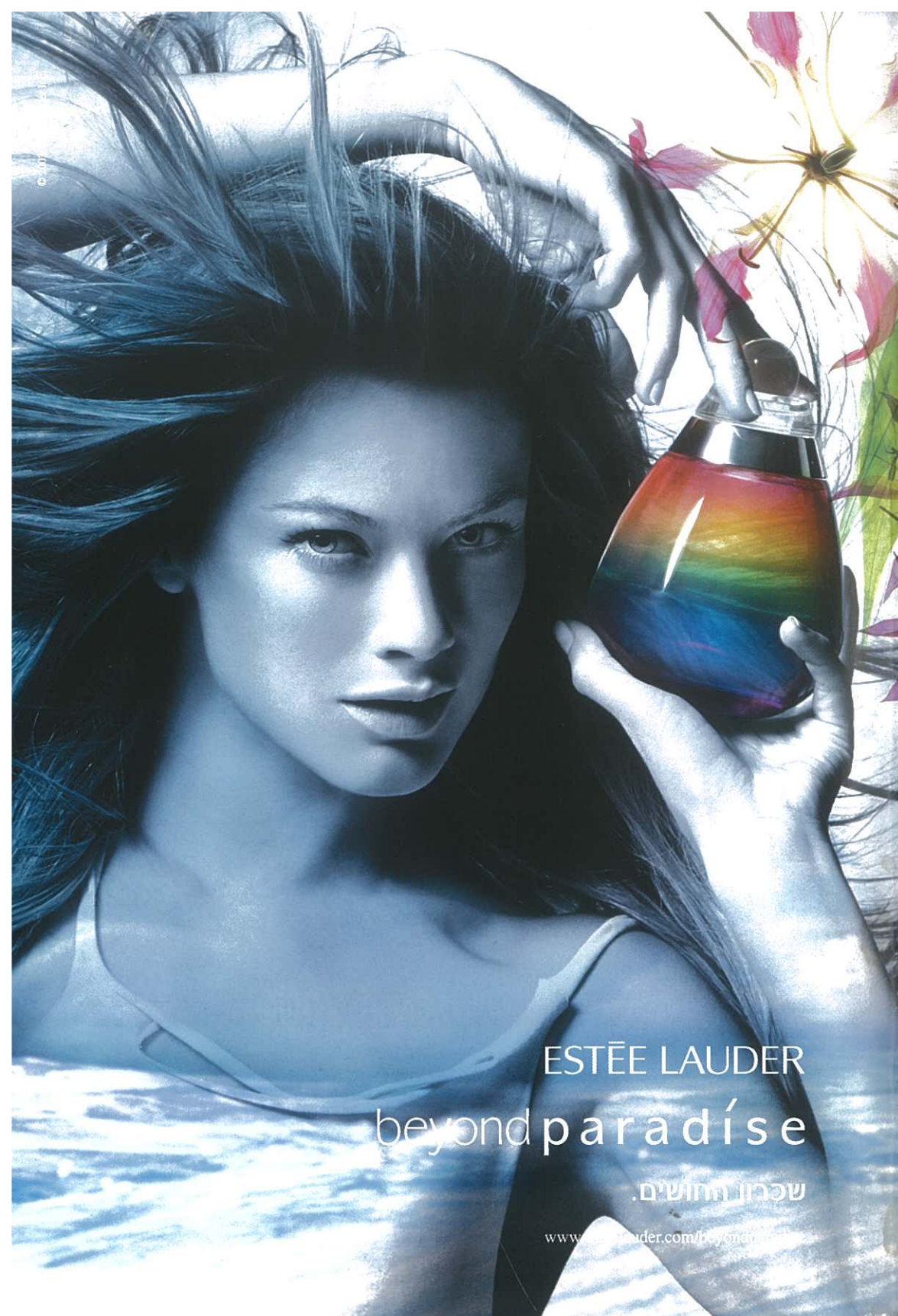
מגה רעננה
 החורשת 12
 09-7456364

מגה כפר סבא
 רח' ויצמן
 09-7679489

לחמי רמת השרון
 סוקולוב 37
 03-5409594

לחמי תל אביב
 השל"ה פינת בזל
 03-5445449

לחמי תל אביב
 אבן גבירול 102
 03-5229232

ESTÉE LAUDER
beyond paradise

שכרון וחוושים.

www.esteelauder.com/beyond

לאומי קארד מאחלת לכם חווית תיאטרון מהנה

לאומי קארד מעניקה חסות לתרבות בבית לסין

יותר חכם.

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף